

På reise i U.S.A.

Kjære misjonsvenner! Guds fred!

Atter har en tid gått siden vi skrev, så vi vil igjen ta til pensen.

Vi fikk også besøke vennene i Takoma. Gud ga en åpen dør til å vidne og prise Herren der, og mange folk besøkte motene. En dag kom en broder fra en stor engelsk Pentecostal kirke og spurte om vi ville holde et møte der. Det var isannhet en stor fin kirke. Her i Amerika er der mange store kirker og fint er det også. Vi fikk et herlig møte om kvelden. Etter møtet kom en hel del norske frem og ville hilse på oss. A så mange det var av dem som sa: «Den som kunde bli med til Gamlelandet, men tidene er så dårlige, så vi får være glad å ha litt til mat.» «Vi ber til Gud sent og tidlig.» sier noen, «at vi må få reise hjem. A dere har det så godt der hjemme i Norge.»

Der står en hel liten kje som vil sende hilsninger hjem. En søster spurte: «Kjenner du'n Erik?» «Ja» sa jeg. «Vil du hilse'n fra a Klara i Takoma.» jeg kom hit for 30 år siden. Vil du si at både mann min og jeg er bevart i friheten?»

Så var vi og besøkte noen venner på en annen kant av byen. Det var stormøter og en masse venner var møtt op fra de omliggende byer og steder. Slik som Gud velsignet, vi både gråt og lo. Der var en hel del negre som jublet og sang og vidnet, så de tok nesten hele møtet, men å hvor det var salig. En negerkvinne sang om at vi alle skulde åpnes for Kristi domstol. Folk gråt. Jeg så menn gråte som barn. Isannhet det er Anden som gjør

levende. Negerkvinnen selv gråt og sang, ja det blir en alvorlig dag, men også en herlig dag for mange.

Så sa vi farvel til de kjære og nå i Takoma.

For første gang talte vi over Radio i Seattle. Vi var oppe i tyvende etasje i et lite rum. Det føltes så rart å stå og tale og ikke se noen så vi stod og skrek alt vi orket og tenkte på de mange som satt så langt borte og hørte. Andre gangen gikk det bedre. Man kan bli vant til alt.

Så tok vi avskjed med Vestkysten med det milde fine klimaet. Gressplenene var alt grønne i januar, og bladene på trærne var i knopp. Og alle de kjære venner var også i vårstemning og priste Herren. Ja, takk og lov! Sangens tid er kommen.

To dager og to og en halv natt tok det med toget til Minneapolis. Vi reiste igjennom Montana, Nord-Dakota og Minnesota. Vi så disse endeløse prærier og disse ensomme, farmer som lå spredt her og der. Ja, her bor tusener av våre landsmenn. Jeg synes Amerika feberer helt måtte bli kurert når de kom i denne øde ensomhet.

Kl. 1 på natten kom vi frem i en bitende kulde og en masse sne. Ja det var forskjell fra der vi kom. Måtte be Gud bevare oss. To dager måtte vi holde oss innendørs. Folk sa: «Det har ikke vært slik kulde på en firt år.»

Også her fikk vi besøke endel venneflokker og Gud var med oss. Hadde endel møter i svensk Filadelfia kirken. Der var det ikke så mange, men det var salige møter. Så var vi og vidnet i Asemmele of

Gods bibelskole. Der var et hundre og sytti elever. Flere hadde kall til Afrika, India, Kina. Flere hadde kall som evangelister rundt her i U. S. A. Det var isannhet et imponerende syn å se denne store skare unge mennesker hengitt for Herren og hans store sak.

Så besøkte vi Bloomington Tempel, og hadde noen riktig salige møter. En kveld falt Guds And så mektig. Det var en gammel kvinne som vidnet så enfoldig, og så stemte forsamlingen i å synge: «O, jeg ønsker se Jesus!» De sang om og om igjen. Flere begynte å danse. Jeg har aldri sett så mange danse på et møte. Har alltid tenkt det måtte virke overspens og overfladisk, men det var helt motsatt. Det var et stort alvor og en slik lovprisning til Jesus. Det hele varte en tve minutter, og en sang blev opropt. Det var en slik salig fred og hvile i sjelen, så vi tenkte på den dagen da vi skal få synge og leke for vår Faders åsyn, når vi er løst fra jordlivets forkrenkelighet.

Siste kvelden vi var i Minneapolis talte vi på et Luthersk misjonsmøte. Det var fremmøtt en hel del. Vi talte om korset som er Guds kraft til frelse o.s.v. Noen spurte oss om vi ikke kunde komme å tale i deres kirke, men vi skulde reise dagen etter så det kunde vi ikke.

Minneapolis har et av de største universiteter her i U. S. A. med elve tusen studenter.

Tenk om det kunde bli vakkelse på et slikt sted!

Får nu slutte. Vi har møter hver dag. En søndag hadde vi fire møter.

Bed også for våre kjære i Kina, ja hele hans store sak derute.

Signe Pedersen.

Inga Johnsen.

Til de frie venner

V. Dette er femte stykke i anledning innsamlingen til nytt lokale i Stavanger, og enda er flertallet likegyldige for saken. Vi lever i en materialistisk tid. Det er ikke bare verden som ligger under fortidsånden, men også mange troende går over streken og blir optatt med sig og sitt.

Mesterens uodelige ord: Gi så skal eder gis, veier lite for mange nu til dags. Man trøster sig med at den mest trengende er jeg, vi og våres. Og så gir man til sig selv både nok og for meget. I denne ånd og praksis vokser egenkjærligheten og jeget trives og tilslutt blir intet for godt til å ofres på selvlivets alter.

Jeg har bedt rik og fattig om en fem kroner til et evangeliehus i Stavanger og er forvisset om at jo mer du må forsake for greid det, jo større veisignelse vil du høste.

Den første appell gikk ut til de predikende og etter bokstavene i kvitteringen å domme har de fleste vært med. Derneft var det eldstebrødre og kasserere, så sang og musikkere, så søndagspersonalet.

Der er dem om ikke forstår hvorfor det er opdelt i grupper til forskjellige tider, men det er gjort for å gjøre det lettere for forsamlingene å greie det ved siden av de andre løpende utgifter. Ellers er det det samme om ikke reglene blir fulgt bare gaven kommer frem.

Hvilke grupper prosentvis mest følger oppfordringen er ennå ikke godt å si. Av de to første kvitteringer ser vi at der er innkommet kr. 379,00, d. v. s. at 75 personer

har gitt sin femmer. Vi takker Gud og sier det er bra så langt, men jeg håper der må bli mer fart i det som vi nærmer oss innspurten.

På grunn av kritiske tendenser har jeg nærmere satt mig inn i forholdet, men dette har bare styrket min overbevisning om at vennene i Stavanger virkelig trenger hjelp til foretagendet.

Om det er bibelsk? Les 1. kor. 16, 1—4; 2. kor. 8, 1—15.

Se hvor de ivret etter å få være med da de hørte om «hjelpen til de hellige» selv om de var i en dyp fattigdom.

Kjenner du denne «iver»?

Fullt overbevist om at innsamlingen er mere bibelsk enn jeg før har gitt den ut for å være sender jeg hermed oppfordringen til den siste gruppe, nemlig: de menige, d. v. s. de som ikke kommer inn under en bestemt bestilling i forsamlingen — ethvert Guds barn.

Denne gruppes tid er fra 15.—30. april.

Ta det som et privilegium å få gi 5 kr. til så herlig en sak. Om Herren droier, tenk på alle som derved kan vinnes for Gud ved å få høre evangeliet!

Heldigvis er det ennå ikke for sent for dem i de øvrige grupper som ikke har sendt sin gave.

Hvis f. eks. bladets lesere var med vilde det sikkert bli over 5000 kr. bare fra dem. Og de kjære venner i Amerika og andre land?

Gud elsker en glad giver!

Math. Støve.

70 års jubileum.

Evangeliska Fosterlandsstiftelsen i Sverige kan i disse dager feire 70-årsjubileum, idet 70 år nu er forløpet siden deres første misjonær steg i land på Afrikas kyst. Jubileumshoitetidigheten holdtes søndag 15. mars i Blasieholmskyrkan hvor flere av de utviste og nu hjemkomne misjonærer fra Eritrea talte.

Oxfordbevegelsen.

Frank Buchmann er atter kommet til Danmark hvor der nu fremover skal holdes store Oxford-møter og house-parties. Danmark er brennpunktet i bevegelsen nu, sies det.

Bibelen hadde fremgang i 1935.

Det britiske og utenlandske

Bibelselskap rapporterer for Tyskland en økning av 20,000 eksemplarer under det siste året. Spania viste økning. Italia tilbaegang. Største økningen viste sifrene fra Kina, hvor det sammenlagt spredtes 4,296,495 eksemplarer av Bibelen eller deler av den. I Etiopia blev 5000 eksemplarer spredt. Selskapet søkte å spre bibler blandt de italienske soldater som overerte Suoz-kanalen, men måtte opføre dermed på grunn av motstand fra myndighetenes side.

200 år.

I 1935 var det to hundre år siden misjonærer fra de herrnutiske brødre vandret inn i den hollandske koloni Surinane.

Russland.

Det meddeles at ifølge sovjet-russisk statistikk skal baptistene ha to millioner tilhengere i Russland. Da slike opgaver er mere eller mindre omtrentlige, er baptistene i Russland overhodet ikke medtatt i den statistikk som

Baptist World Alliance har gitt ut.

Kontingenten.

«De kristelige blade inneholder usedvanlig ofte en liten meget-sigende notis hvis alltid tilbakevendende tema er fremmedordet: kontingenten. Den er forment så vakkert denne notisen som regel, og er så beskjeden at den bokstavelig ber om undskyldning for at den er til. Den ber så tynt at det er en ynk, om folk må være så vennlig å betale sin kontingent, idet vi får vite at bladet har betydelige beløp stående uten på denne konto, og at det av den grunn er skralt med dets økonomi. Vi har sett eksempler på at man endog bare har bedt om delvis dekning, hvis vedkommende ikke kunde greie hele beløpet, så langt var det kommet, med bladet og med — leseren.

I virkeligheten er de ikke så ganske uskyldige disse notisene. De forteller om fusk og slendriar i pengesaker. Det fine fremmedordet kontingent betyr nem-

lig gjeld. Det er fast ufattelig at kristne mennesker kan få sig til å være så slappe, ja bent frem uredelig.

Nu bør en saktens ikke overse at en del av skylden må tillegges systemet med å fortsette å sende bladet til en mann i det uendelige når han begynner å stå for meget til rest, for den som har mange blad er det på den annen side ikke alltid like lett å ha rede på hvor meget eller lite man har betalt, skjont noen fyldestgjørende undskyldning for misforholdet er dette ikke

Det rette perspektiv får tingen når en merker sig at det her dreier sig overveiende om kristen-folket selv, skriver Sic i «Dagen».

Den tyske evangeliske misjon

I de siste år har den tyske evangeliske kirke gått igjennom store trengsler. Dette har også hatt sin innflytelse på misjonsarbeidet.

På deres misjonsmarker ar-

beider 1552 europeiske misjonærer og 11,400 innfødte.

De har et medlemsantall av 1,263,876 innfødte kristne.

Under de vanskelige tider som nu er i Tyskland, makter ikke den tyske kirke å sende ut mere penger eller betale misjonærens lønn.

Kina Innlands-misjonen

oplyser at den i 1935 hadde en inntekt på ca. 1,4 millioner kr. i norske penger. Bare en gang tidligere har denne misjon hatt større årsinntekt. I 1934 var det stor nedgang i inntektene; det kom da inn nesten 40 prosent mindre enn i 1935.

Misjonens organ «Chinas Millions», har hatt en sterkt stigende utbredelse i de siste år.

Et godt formål.

I England er dannet en forening som har særskilt på sitt program å be for Etiopia.

De prøver også på å spre opplysning rundt omkring i hjemlandet om hvorledes misjonsarbeidet går nu under krigen.

MISJONS-RØSTEN

Fritt, uavhengig organ i misjonens tjeneste.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer hver 1. og 15. i måneden. Redaktør: G. Iversen. Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse:

«Missions-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementpris er: I løssalg 20 øre, kr. 2.00 for halvåret og kr. 4.00 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig opplyselse og betalinger skjer til ovenstående adresse.

E. A. Nordquelle

Som kjent sluttet E. A. Nordquelle som forstander for virksomheten i Møllergt. 38, Oslo 1. april.

Br. Barratt skriver i den anledning i «Korsets Seier» blant annet:

A gi noen offisielle data kan vi ikke. Hans portrett er av det slag som mange kunde tegne med noen få streker, og dog vilde en dyktig fotograf finne det vanskelig å gjengi alle detaljer i det.

Min hustru sier, at hennes tidligste erindringer om Nordquelle var, at han stod som predikant i Bergens misjon og hadde God fremgang der. Så kom pastordotter With til Bergen og vidnet om en ny, herlig erfaring, nemlig at Guds barn kunde få et wonderly! — enda br. Erik Andersen ikke kunde høre det minste, grep dog denne sannhet ham så dypt at han kom i stor nød, og opnådde også at Herren gjorde dette i og og beretter om denne opplevelse på følgende måte: «Gud ga mig et sådant rent hjerte, at jeg ønsker bare jeg hadde en glassplate over hjertet så I kunde se inn og se hvad Gud har gjort!»

Mange blev naturligvis forskrekket over en slik fremstilling av hellighetsverket. Men det var et billede og må opfattes således. Han mente at Gud virkelig kunde gi oss rene hjerter! Og omtalte denne opplevelse således at mangfoldige mennesker kom inn i velsignelsen.

Da jeg kom hjem fra Amerika og mine reiser forøvrig, så stillet Nordquelle sig meget villig og åpent sitt lokale for mig. Men når stormene var verst, så turde vi ikke bekjente møtene i avisen sa han. Men der var folk nok.

Idet jeg har følt mig ledet av Herren har jeg nok foretatt skritt som min gamle, kjære venn ikke kunde sympatisere med mig i. Vi har krysset klinge mangan en gang i våre blad. Men idag nevner vi ikke alt dette. Vi nærmer oss det herlige land hisset — både han og jeg! Og det er med vemod vi tenker på at han må trekke sig tilbake fra ildlinjen — ialfall den forreste linje. Må Guds Ånd hvile over hans siste dager og gjøre dem lyse. Han har ved Guds nåde lyst godt op for mange! Så takker vi ham for alt godt vi har nytt sammen på livets store slagmark! Fred!»

Vi venter å få et utførlig referat fra festen i neste nr.

På grunn av påskehelgen kommer dette nr. noe sent.

Hvorfor kan I ikke tyde

denne tid?

Hvor ofte har jeg ikke med forundring stanset ved den siste del av Lukas 12, hvori dette spørsmål av Jesus er å finne.

Det har vært så uforståelig for mig at Jesus brukte så sterke uttrykk ved denne anledning: «I hyklere! Jordens og himmelens utseende vet I å tyde; hvorfor kan I da ikke tyde denne tid?»

Hadde det enda vært de skriftlærde han hadde refset på denne måte, — men folket! Jeg har endog i tankene formet et spørsmål til frelseren: Herre, Jesus, var det igrunn så lett å tyde den tid som da var. Det var jo så mange ting som måtte gjøre det vanskelig. Du skulde jo etter skriftene fødes i Betlehem — og alle måtte jo tro at da var fra Nasaret! Du skulde jo være konge — og så fremstod du som en fattig tømmermann! Du skulde jo forløse ditt folk Israel fra deres fiender og opreise Davids falne hytte — og så vanket du om i ørkenen og hadde ikke det du kunde helde ditt hode til! Ingen av de skriftlærde kjente dig, og selv din forløper, døperen Johannes — som blev kastet i fengsel, uten at du tilsynelatende kunde hindre det — måtte sende bud til dig og spørre om du var den som skulde komme, eller om han skulde vente en annen. Var det da å vente at folket skulde være istand til å tyde tidens tegn?

Men jeg vet jo at vår Herre Jesus aldri overdrev. Om det er aldri så uforståelig for oss, hadde han full grunn til å si og handle som han gjorde. Når han tilde to disipler på veien til Emmaus sa: «I dårer og senhjertede til å tro alt det profetene har talt!» vet jeg det var en rettfærdig irettesettelse, men det får mig til å skjelve ved tanken på hvad han vil si til oss som lever i denne tid.

Vi som i en forstand er skriftlærde alle, idet vi er i stand til personlig å granske i skriftene. Vi som har sett oppfyllelsen av den ene del av forutsigelsene om Kristus, og som ved siden av det gamle testamentes dobbelte, og derfor så meget vanskeligere, profesier, har det nye testamentes enkle beskrivelser av alle tings utvikling og ende. — Vi som lever i en tid da kunnskapen er mangfoldig, da mennesket ikke bare har lært å tyde jordens og himmelens utseende, men har trent sig inn i universets dypeste hemmeligheter således at det er istand til å beherske naturens vidunderlige krefter på en måte som tidligere generasjoner ikke i sine vildeste fantasier kunne tenke sig muligheten av.

Det synes ikke å være et eneste problem som det moderne menneske ikke er i stand til å løse, men — «Hvorfor kan I da ikke tyde denne tid?»

Hvorfor kunde man ikke tyde tidens tegn for to tusen år siden? Ligger ikke svaret nær, når vi ser på Jesu uttalelse til de to Emmausvandrere: «Måtte ikke Messias lide dette og så gå inn til sin herlighet?»

Jødene hadde sikkert tro på at Messias skulde komme, det er intet som gir oss grunn til å tvile på det, men det var ingen som

ventet at han skulde komme på den måte som han virkelig kom, — for å lide først. Selv blandt hans aller nærmeste synes det bare å være en kvinne, Maria fra Betania, som var i stand til å forstå dette for hans opstandelse.

Hvorfor var folket så totalt uvidende om denne side ved Messias' misjon? Det stod jo likeså tydelig i Esaias 53, i Daniel 9 og på alle de andre steder i det gamle testamente, dengang som nu.

Forklaringen kan bare ligge i menneskets tilbøielighet til bare å se det man vil se og høre det man vil høre. Derfor spådde også Esaias om Israels folk: «Hør og hør, men forstå ikke, og se, og se, men skjønn ikke!» Det som tiltalte jødene var den kommende Messias' herlighet, og gjenoprettelsen av Davids mektige rike, og følgelig samlet de all sin interesse om denne side av profetenes forutsigelser. Den annen side — om den forutgående lidelse — overså og bortforklarte de, inntill selve tanken om en lidende Messias helt fremmed for dem. Og så var de ute av stand til å forstå ham da han kom.

De kunde ikke tyde tidens tegn!

Tornekronen

Det skjønneste i verden som mine øine så, er Kongen i hans skjønnhet med tornekronen på.

Han blev mig dengang sløret fra øinene mig falt, hver stund og alle vegne det lifligste av alt.

Den kjærlighet der lyser fra tornekronen ned, for evig overstråler all annen herlighet.

Hvad enn jeg monne vide, slett ingen ting jeg vet, foruten hans, min frelser bunnløse kjærlighet.

Hvad en jeg monne evne, slett ingen ting jeg kan, foruten ham min store og sterke Frelsermann.

Hvad enn jeg monne eie slett ingen ting jeg har, foruten ham min Konge, der tornekronen bar.

Som solen der igjennem all dødens mørke brod, Han legger hele livet i kjærlighetens glød.

All verdens fagre skjønnhet mig dårer ikke mer; Jeg ser jo ikke annet enn ham hvorthen jeg ser!

Av Ham og ved Ham er alle ting. Innsendt ved I. Schøyen.

Hvorfor kan den store masse av vår tids «kristne» mennesker ikke tyde denne tid?

Jo, årsaken er nok den samme som for to tusen år siden — vår tilbøielighet til bare å se det vi vil se!

De profetiske skrifter forteller oss om et kommende fredsrrike, og det er vel et fåtall som tviler på at dette engang skal komme. Selv Russlands kommunister og Tysklands nasjonalistler tror på en sådan mulighet. Men det er måten dette fredsrrike skal komme på, og det som etter Guds ord nedvendigvis må skje først, som er så uttaltende for det naturlige menneske.

Derfor oplever vi at store masse i åpent frafall forkaster hele den hellige skrift — som nyhedningene i Tyskland — andre tar bort deler av skriften og etter andre bortforklarer og bortfortolker det som ikke passer.

Det er riktig at det skal bli fred på jorden — men først må krigen på Guds, den almektiges, store dag komme.

Det er riktig at rettfærdighet skal herske på jorden — men først skal urettferdigheten ta overhånd.

Det er riktig at menneskene skal bli gode, ingen skal gjøre noe ondt og ingen forderve noe på hele Guds hellige berg, — men først må frafallet komme og syndens menneske åpenbares.

Det er ikke å undres på at nybedninger og moderne teologer tar avstand fra disse sannheter, men det forferdelige er at det finnes store og fremgangsrike «positive» kristne bevegelsler, som er totalt blinde for bibelens klare forutsigelse av denne tingenes orden — like så blind som jødene var for profetenes forutsigelser om at Messias først måtte lide.

Jeg nevner dr. Buchman og hans Oxfordbevegelse, dr. Kagawa og Gudsrikebevegelsen i Japan og dr. Stanley Jones og den Gudsrikebevegelse han ønsker å stille op mot Russlands kommunisme, alle sympatiske personligheter, som bekjenner sig til troen på Jesu forsoningsverk, og som tilsammen over innflytelse over opriktige kristne over hele verden.

Alle disse har satt sig store og lysende mål. Og har gått inn for disse med et mot og en selvpoffrelse som er beundringsverdig. Og de går frem med stormskritt.

De har vel alle sine særpreg, men ett har de felles: De er alle helt fremmed for tanken om Jesu nære gjenkomst.

Hvordan kan det være mulig at slike førere og bevegelsler kan være så blinde på dette punkt?

Jeg tror ikke jeg tar feil når jeg sier at årsaken er å finne i den omstendighet at de har satt sig mål som ikke har hjemmel i Guds ord: Å opprette fredsricket i verden før Fredsfyrsten kommer.

De er ikke fornøid med å redde sjeler, som er villig til å fly fra fordervelsen i verden, men de vil redde verden — en verden som dog er dømt til undergang — og deres fremgang og deres begeistring for de nye idealer gjør

at de mer eller mindre ubesvart avstand fra alt det som nedvendigvis må virke på dem, og de gamle Guds menns profesier «mot Jerusalem» virket på tids patriotiske jøder.

All tale om en kommende verdens dag, da menneskene faller avmakt av redsel og gru for en som kommer over jorden av og som den svarteste pessimisme.

De holder krampaktig fast ved det falske håp om menneskhetens stadige forbedring og blinde veiledere for blinde, og — kan ikke tyde denne tid.

En seirende kristens hjemgang

En dag blev jeg anmodet om å besøke en 15 års pike, der lå på døden av tuberkulose, skrevet av døde misjonær i Kobe A Page Wilkes i sin bok: «Tjenestekraft.» Hun hadde vært frelst 1 år. Aldri skal jeg glemme den syn: Hun var så avmagret at man nesten ikke kunde kjempe henne igjen og yderligere var hun meget forpint av smerter. Effektiv slem hostetur vendte hun om mot mig med et strålende smil og utbrøt: «O, hvilken glede, o, hvilken glede! Det er nesten mere enn jeg kan bære!»

«Hvilken glede mener du?» spurte jeg, og hun svarte:

«Min Herre Jesus! Min Herre Jesus!»

Derefter begynte hun tross sine smerter å synge salmen: «Han er den eneste ene, velsignede Jesus, så kjær.» Da hun var kommet gjennom halvannen linjer verset, fikk hun igjen et hostefall som gjenemrystet henne.

Lægen som var en hennens kom nu og idet han så over på mig, utbrøt han:

«Gjennem sin forstand er hun innstillet på det lyse!»

«Nei!» svarte jeg, «det er hennes hjerte som er lyst!»

Senere kom også de hederlige naboer til for se, hvorledes et lit Guds barn gikk herfra inn i Kongens nærhet.

En seirende kristens dødsbede er et herlig sted.

70 år.

Pastor Ludv. Johnsen, «Betlehem», Oslo fylte den 4. april 70 år. Han er født på Lista og blev omvendt til Gud i Amerika og virket der en tid som predikant og forstander. I 1919 blev han forstander i «Betlehem», Oslo hvor han siden har virket.

Til våre venner.

Vi kan glede oss over at abonnentantallet vokser. Nye kommes stadig til. Men naturligvis vil gjerne ha flere. Hjelp oss med samle abonnenter.

Trykkfeil.

I trykket fra G. Eikro, Gol, forrige nr. stod hilsen til Guds folk med Joh. 16, 2. Det skal være nr. Joh. 16, 27.

Martin Luther sa engang: Hvis noen banket på min hjertedør og spurte hvem som bodde derinne, vilde jeg svare: Martin Luther har bodd der, men han er død, og nu bor Jesus Kristus der.

På farten

De to første påskedage var jeg sammen med br. O. Karlsen på de forsmøtte steder. Skjærtorsdag reiste vi med buss fra Sarpsborg til Skjobergdalen og hadde en god times gang fra bussen til stedet hvor møtet skulle holdes. Da det var en snarvei vi gikk var det ikke annet enn en skogsti det meste av veien og telesonningen gjorde det ikke bare behagelig å ferdes der.

Hovedveien var meget lengere å gå og det går heller ikke rutebiler der. Møte holdtes på en gård i delet mellom Rakkestad og Skjoberg og en del folk var fremmødt. Vi fikk et meget godt møte. Gud var nær og velsignet. Jeg har jo vært her flere ganger men br. O. Karlsen var her for første gang og han fikk en god inngang blandt vennene. Var det vanskelig å komme opover om dagen så var det meget verre i mørket. Broderen vi hadde møte hos fulgte oss over halvveis med lykt men dagen etter trang betoient en renselsspross.

Langfredag stod turen til Vart-eig. En del venner fra Sarpsborg var med og det var en del folk samlet til møte.

Br. O. Karlsen fikk også her en åpen dør i ordet og vennene ønsket ham velkommen igjen. O. Karlsen tror sig kalt til å reise på de avsidde steder og det ser ut som Gud også særlig åpner for ham der. Nu er han jo ut i årene og det faller ikke alltid lett å ferdes på disse steder, men at det behøves vidner på slike steder, er sikkert. Økonomisk er det jo meget vanskelig å arbeide på slike steder. Hvis noen vil huske ham med en gave kommer det godt med. Hans adresse er Fredensborg, Kvastebyen, Skjoberg. G. I.

Fra Gol

Til «Misjons-Røsten!»
Fred som floden!
Kjære nådesøken i vår felles dyrebare frelse!
«Er I da opreist med Kristus da søk det som er oventil, hvor Kristus sitter ved Guds høire hånd.

La eders hu stå til det som er oventil. Ikke til det som er på jorden. I er jo døde, og eders liv er skjult med Kristus i Gud.

Når Kristus vårt liv åpenbares, da skal og vi åpenbares med ham i herlighet.» Amen! Halleluja!

Hvilken underbar nåde av Gud at han har opreist oss med Kristus Jesus. Ære være hans navn!

«Ti Gud som er rik på miskunn har for sin store kjærlighet skyld hvormed han elsker oss, gjort oss levende med Kristus enda vi var døde ved våre overtredelser.

Av nåde er I frelste. Og oppvakt oss med ham og satt oss med ham i himmelen i Kristus Jesus, for at han i de kommende tider kunde vise sin nådes overvortes rikdom i godhet mot oss i Kristus Jesus, ti av nåde er I frelste, ved tro. Og det er ikke av eder. Det er Guds gave.» Amen!

«Ikke av gjerninger, for at ikke noen skal rose sig.»

«Vi er hans verk, skapte i Kristus Jesus til gode gjerninger, som Gud forut har lagt ferdig for at vi skal vandre i dem.» Dette er Guds sanne ord! Herlige

Innbyrdes æresbevisninger

I de år jeg har vært frelst og særlig siden jeg blev helt adskilt som et Herrens vidne, har jeg gang på gang tenkt på en mangel som ofte gjør sig gjeldende blant de troende. Det er jo ikke hyggelig å tale om mangler og feil, for det vil almindelig ingen høre på, og dessuten har vi en arg fiende som alltid søker efter tilfeller til å anklage dem som tror på Jesus. Men da det gjelder en slik mangel som jeg her i korthet vil stanse litt for, skulde jeg ønske å få alle kristenes oppmerksomhet, for den berører på et intimt forhold alle levende Guds barn.

Som du vet, har det i de senere år blitt talt meget om å være bibelsk og med skarphet har det blitt forkynt om viktigheten av å tilhøre en bibelsk forsamling. Det er også meget betydningsfullt at man hører oppmerksomt på denne forkynnelse og overlater sig helt til Gud. Men når det gjelder å være bibelsk så er det ikke nok å ha en rett opfatning når det gjelder renndåp, åndsådåp og ordningen av forsamlingen, det gjelder nok også å kunne oppleve bibelsk i sitt liv. I dette tilfelle har dessverre mange mangler vist sig og har i mange tilfeller voldt mange fortreddelser i forsamlingslivet. Når jeg har tenkt over dette forhold, har et bibelord lydt i mitt indre. Det er Paulus' ord til romerne: «Elsk hverandre av hjertet i broderlig kjærlighet, og søk å overgå hverandre i innbyrdes hedersbevisninger. (Rom. 12, 10. Svensk overset.) (Den norske oversettelsen er nesten enda bedre synes vi. Red.)

I. Det finnes vel intet på jorden som er så høit opheiet og storslagent som den levende kristendommen, der hvor den kommer til sin rett. Men dessverre er det så meget forfalsket kristendom. Utestenger man det Paulus i ovenstående citerte ord fremholder, får man et vrengebillede av det liv som er bestemt til å være til Guds ære og til menneskers glede og velsignelse. Ofte har jeg hørt si:

«Man behøver vel ikke å være så nøie med sine ord og opførsel når man er i sammen med troende, for er de frelste, har de bare godt av å bli ydmygede.»

Mange gange forekommer simple ord og angrep som man aldri skulde kunne vente sig fra lepper som ofte nevner det skjønneste Jesu-navnet. Om noen påtaler denne urette måte å gå frem på, får man ofte som svar den forklaring, at om man er riktig frelst så taler man slike saker.

ord! Velsignede ord!
Herlige frelse! I sin store visdom og bundløse kjærlighet har Gud lagt veien til denne frelse, så enkel og liketil at enn ikke dæren skal fare vill. Takk og lov og pris!

Om du som er urelst skulde lese disse ord, så gå inn i frelsen i Kristus Jesus. Han er døren og den om går inn igjennem døren skal bli frelst. Utsett ikke tiden. Snart kan det være forsent.

Hilsen med Filipenserne 3, 20—21.

Str. Gunhild Eikro.

Ja, det er dem som mener, at man er riktig herlig frelst, hvis man kan servere slike uartigheiter. Somme tider ser det ut for mig som man med disse hårde utfall mot sine med søsken vil hjelpe Gud med å frelse dem fra all kjødelighet. Men tenk over hvor mange tårer som er feldt i den ensomme bønnevrå på grunn av dette misforhold. Mange har blitt såret og pint dag ut og dag inn av disse hårde ord. De har aldri talt om det, men de har båret sine lidelser inne i sig selv, og mange ganger vært nær å gå under.

Jeg har mott vidner som kjempet en forferdelig kamp mot mismotets makter og tanken på sin egen ringhet og udyktighet sammen med en hel del ubetenksomme ord fra medlemmer i den forsamlingen hvor de arbeider for Gud. Dette har mange ganger hatt som følge at de har fått søvnløse netter og deres legemlige helse er blitt medbrutt.

Sikkert er det mange hemmelige martyrer som i årevis har vært plaget av ubetenksomme søskenes hårde ord. Hvor ofte hører ikke den som er åndelig lydher disse hemmelige sukker og smertesrop. Forstanderen får ofte oppleve at når møtet er slutt at nede for en sjel fyller hele hans vesen med frykt og angst. Kan skjelv er det et medlem i forsamlingen som holder på å gli ut i verden eller det er en annen vanskelig sak i virksomheten, som kaster sin skygge over hans vei. Når forsamlingen går til hvile kjemper han sin ensomme kamp i nattens stillhet. Ingen av de troende vet om den ensomme bønnentaten, som var så full av angst og

kamp. Men så en dag får kanskje den kjempende bror høre, at den eller den har talt slik og slik om ham. Hvilket frygtelig vrengebillede av levende kristendom.

Nu sier noen: alt kjøtt skal dø. Ja, det er sant. Men det går ikke på den måten som her skildret. Kjøttet skal dødes med ånden. Om du forsøker å døde kjødelighet med kjødelighet, skal du få oppleve det bedrøvelige, at jo mere du med din kjødelighet strider imot det som du synes er kjødelig hos dine med søsken, desto mere vokser kjødeligheten.

II. Paulus taler i det citerte ordet om å forsøke å overgå hverandre i innbyrdes hedersbevisning — altså motbilledet til det jeg her har nevnt. Hvordan har du, min broder og søster praktisert dette ord? Tenk hvilken underbar forsamling det måtte være hvor alle kappes om å overgå hverandre i dette stykke. Der måtte det være himmel på jord. Det måtte bestemt være en bibelsk forsamling. Ja, seier du, men hvordan skulde det bli om alle medlemmene i forsamlingen skulde gå frem på denne måte! Hvordan skulde det bli oppatt om jeg begynte å omtale mine med søsken med ros og erkjennelse. I begynnelsen blev det antagelig litt uvant for dem, som bestandig har vært utsatt for dine hugg og slag. Det blev vel for dem som det blev for trekkdyrene i et vist grubedistrikt. Hugg, slag og spark var deres vanlige lodd, men så blev det veksel og de menn som kjørte trekkdyrene blev frelst. Ved den forvandling som foregikk i mennenes hjarter

Forts. 4. side.

storianerne har øvet en merkelig innflytelse på Østens folk, det beste innen for konfucianismen og buddhismen er kommet fra dem. Sin utrolige fremgang i så tidlige tider sier nestorianerne å ha fått ved, at alle forstod det som sin oppgave å være misjonær. De brente alle for evangeliets utbredelse og gjennemførte prinsippet om det almindelige prestedømme.

Levningene av dette interessante folk lever i vår tid i egen omringning Urmasjoen, altså i den nordvestlige del av Persia mellom Tyrkiet, Russland og det Kaspiske hav. Her har de hatt det forholdsvis rolig, da egnen er utilgjengelig og av professoren betegnes som et ørnerede. Den islamitiske flokk følger her ikke skyllt herover. Disse nestorianerne taler et sprog, arameisk, som er sine steder levning av det språk Jesus selv talte. Professorer sier: «På Kristi tid var dette folkespråket i landet mellom Middelhavet og Mesopotamien, mens latin var militærpråket og gresk kulturspråket. Hos Nestorianerne finnes også noen rester av oldkirkens gudstjenester bevart, bl. a. synger de ved deres gudstjenester endel meget eiendommelige melodier, der minner om recitativ.»

Ikke langt fra det gamle Ninive traff professoren en nestorianer, som var ansatt i Jesidismisjonens tjeneste, altså en persermisjonær, som stettes fra svensk side. Hans virksomhet var blant jesidene, djæveledykerne, et underlig folk blandt hvilke påfuglen og slangen er religiøse symboler.

Underlige, kaller professoren også en sekt — Johannes døpe-rendis disipler — som bor sydost for Bagdad ved den persiske bukt. «I den egn finnes der rikelig med vann, hvilket også behøves. De må nemlig efter deres ritualer døpe flere ganger om dagen. Selv kaller de sig Johannes døpe-rendis disipler, men kalles også mandæer, hvilket ord betyr visdommens tilhengere. Johannes døperen er deres helgen og nevnes ofte i deres bøker.»

«Kirkeklokken.»

Rettelse

Kraften av Kristi blod og dets betydning.

Under denne overskrift hadde vi en bibeltite som stod i «Røsten» nr. 7. Vi vil gjerne anmerke: I bibelverset står det: En ånde skal blåse fra mitt ansikt og jeg skal gjøre liv. Es. 57, 16. Svensk overs. Det står ikke så i den svenske overs. Men det står: En Ånde skall blåsa ifrån mitt ansikte, och jag skall göra liv.

Dette vers står i fl. svenske overs. med fete typer.

Bl. a. anmerket vi fra 1. Mos. 3, 21 om det første offerdyr på jorden, som Adam og Eva fikk klær av skinn o. s. v. For å få skinn, så måtte blodet rinne. Deretter tillå vi: Adams side måtte åpnes for at han skulde få en brud. 1. Mos. 2, 21.

Kristi side måtte også åpnes for at han kunde få en brud. Joh. 19, 34. Disse linjer kommer efter det vi har anmerket i 1. Mos. 3, om kjortler av skinn, side 4.

O. K.

STENENE TALER

I en nylig avgitt beretning skildrer den finske professor Aapeli Säräsalo sine iakttagelser under sine forskningsreiser i Palestina, Mesopotamia og Persia, hvor han i det førstnevnte land i de senere år har syset med kartlegninger over ruinbyenes beliggenhet for dermed å lette kommende forskeres arbeid. Han har således kartlagt hele Galilea, men mangler ennå Judea og Samara. Det er fastslått, at opplysningene i Josvas bok vedrørende grensene mellom de forskjellige stammer er angitt nøyaktig. Stenene — ruinhaugene taler deres sprog til oss.

I Mesopotamia har professoren gått i tidligere arkeologers spor og funnet bekreftelse på, at der i landet omkring Eufra og Tigris er truffet spor av to folk, som man ellers bare kjenner fra Bibels beretning, nemlig Hetitene og Horiterne. Man er nådd så vidt i undersøkelsen, at man så godt som sikkert kan fastslå, at Hetiternes sprog er selve urkilden til det latinske og de germanske sprog. Professoren har inngående gransket Horiternes historie, hvis sprog menes å være kilden til de slaviske. Han selv tilhører også en folkestamme, hvis sprog skulde stamme fra nevnte folks. Man finner ved studiet av de ca. 2000 kilskrift-

tavler, som er funnet i nærheten av Ninive, at de på sin tid var et folk med en høi kultur. Bl. a. er deres rettsregler interessante og eiendommelige og i visse henseender i overensstemmelse med Mose lov, f. eks. bestemmelsen om at et jordstykke ikke måtte selges utenfor slekten.

Gjennem studiene av disse kilskrifttavler har man fastslått, at Abraham ikke var noen omstreifende beduin, som flyttet fra sted til sted for å skaffe sig bedre ernæringsforhold. Han vad vertimot en mann av høi kultur, og han dro bort fra et bysalfund, som allerede var i forfall (jvnt. Hebr. 11, 8—10).

Professor Säräsalo beretter videre om sitt bekjentskap med levninger av flere gamle folkeslag, bl. a. de nestorianiske kristne. Man vet ikke meget om dem, og dog har dette samfund hatt en meget stor betydning, da det har dannet det første «misjons-selskap» i verden. Ikke lenge efter aposteltiden trengte disse kristne frem til India og gjorde kristendommen kjent, ikke alle der, men i Kina og Japan. Minnesmerker vidner herom. Da de senere ikke kunde forlike sig med pavekirken, blev de satt i bann og forfulgtes av den katolske kirke.

Professoren fremholder, at ne-

Apollo

er navnet på den ideelle skokrem den er lett å pusse, og gir skotøiet en varig glans.

Innbyrdes æresbevisninger

(Forts. fra 3. side).
blev også deres opførsel mot dyrene forandret.

Ja, det sies, at dyrene bare stirret av forundring, når banningen blev erstattet med borsing og sparkene med vennlige ord. Kanskje at den bror eller søster som har vært utsatt for din ufine opførsel og din uhøvelde tiltale i den første forundring skulde betrakte dig med store spørrende øine. Men du kan være viss på at de ikke skulde ønske din gamle fremgangsmåte tilbake igjen.

Ja, sier du, det kan være bra og vel med dette forslag, men tenk om jeg ved min vennlighet skulde bli anledning til at mine medmennesker forføret til hovmod.
A, min venn, tror ikke at en sunn tenkende menneske blir hovmodig for at du lever for Gud, for du skal huske på at det å vise sine medmennesker taktfullhet ikke er annet enn virkelig sann kristendom. Bli en bror eller søster hovmodig fordi at jeg viser den ære som det tilkommer mig som kristen å vise dem, da er det noe feil hos dem, enten i hjertet eller forstanden.

III.

Hensikten med denne æresbevisning synes å være for å oppmuntre hverandre til kjærlighet og gode gjerninger. (Heb. 10: 24) Det ligger således noe oplivende i denne æresbevisning. Legg merke til at det behøves ikke så meget for at en medvandrer som er gått trett i kamp og møte skal få nytt mot. Kanskje bare et vennlig ord, et hjertelig håndtrykk og et vennlig smil og mot og livsstyl kommer igjen. Paulus sier: «Må vi altså mens vi har anledning gjøre det som er godt mot hvert menneske og først og fremst mot våre medbrødre i troen.» Du som leser disse linjer, stans en stund og tenk etter hvordan du handler i denne sak. Lenge har du høgtet etter å få en gjerning i Guds rike, men du synes ikke du har fått noen som passer. Min venn, her har du en kjempeoppgave for dette område kan jeg nesten kalle et forsømt felt. Bliv et forbilde i dette stykke. Rop til Gud om nåde til å kunne sprede lys og glede i den forsamling du er og til dine omgivelser. Si et vennlig ord til den gamle arkesløse bror eller søster — søk dem opp i deres ensomhet og spred de gode gjerninger av kjærlighet duftende blomster på deres sti og du skal få oppleve hvor rikt ditt eget liv kommer til å bli. Vær ikke redd for å si et vennlig ord til dem du kommer i berøring med på din ferd gjennom tiden og du skal erfare at de små kjærlighets-

gjerninger blir kilder i tårvelen som hostregnet dekker med velsignelse. Da skal du også selv få gå fra kraft til kraft og så trede frem for Gud på Zion.

Vær ikke redd for å si et oppmuntrende ord til den bror eller søster som vidner om Gud, for også de behøver å oplives. Bibelen gir tydelige bevis for at største kjemper kan bli trette. Elias blev så trett at han ønsket sig døden, der han satt under gyvelbusken i ørkenen. Men han blev oplivet av en engel og kunde fortsette sin ferd. Den store orkenprofet Johannes fikk også oppleve hvordan tvilens skygger leirede sig om hans tilværelse. Ja, hele rokken av hellige menn og kvinner har fått oppleve denne følelse av tretthet og ensomhet. Tenk at Gud vil bruke nettop dig til å oppmuntre den hvis mot holder på å svikte.

«Styrk de maktesløse hender og gi kraft til de vakkende kne.»

IV.

Denne innbyrdes æresbevisning som Paulus omtaler i brevet til romerne, setter han i forbindelse med å elske hverandre med broderlig kjærlighet. Kjærligheten er således den kraft som frembringer disse gjerninger, som er egnet til å glede og oppmuntre våre medmennesker. Legg merke til at kjærligheten vil alltid gi. Det står i Joh. 3, 16: «Så elskede Gud verden at han ga sin enbårne sønn.» Guds kjærlighet uttrykkes ved at den gav det største offer som kunde gis for å redde en menneskesøle som var gått vill i syndens natt. Får denne kjærlighet makt i ditt og mitt hjerte, kommer vi til å bli grepet av samme lyst til å få gi.

Endel mennesker synes aldri å tenke på noe annet enn sine egne behov. Stadig skriver de regninger og kravbrev til sine medmennesker og krever dem etter omtanke og oppmerksomhet på mange måter. Men de tonker aldri på at de selv burde gi isteden for å forlange. Dette sinnelag åpenbarer en veldig mangel på kjærlighet i deres egne hjorter, for ett er sikkert: Hvis hjertet er fylt av Guds kjærlighet, forvandles de av selvishet krokete fingre til åpne velsignende hender.

Etter at fangevokteren i Filippi var blitt frelst blev han grepet av lyst til å gi. Han begynte med å vaske sårene som blodet på Paulus og Silas sårede kroppen, og siden førte han dem inn i sitt hus og dekket et bord for dem. Gjestfriheten grep ham i samme øieblikk han blev frelst. Det blir det samme resultat idag når frelsen blir virkelig dyrebar for hjertet og kjærligheten. Guds kjærlighet

blir oss til del gjennom den Hellige And. Man glemmer å gå omkring som en slags åndelig detektiv for å finne onde hensikter i alle hjørner.
Du har vel sett med forakt og avsky hvordan en del likesom har tatt det som sin livsoppgave å utgrønne hvor jadasjelen har sine gjemmer og hvordan de er mistenksomme når det gjelder medmenneskers ord og handlinger. I sannhet det mest jammerlige selskap man kan komme i.
Hvor anderledes kjenner man det ikke når man treffer sjelen som er grepet av Gud og besjålet av en hellig lyst til å tjene i kjærlighet. «For i Kristus Jesus betyr det intet enten man er omskåret eller uomskåret, alt beror på om han har en tro som er virksom i kjærlighet.»
(Evangeliel Hårol)

Kvitteringer.

Glittenbergs misjon.

Misjonsbeløp til br. og str. Glittenberg innkommet i tiden 26./1.—1./4. d. å.:

- M. Walde, Bergen kr. 10.00
- David Heggo » 10.00
- Sakolen i «Zion» » 15.00
- V. Hansine Gjertsen, Bergen » 20.00
- Sosterringen i «Bethel», Volda » 35.00
- En br., Møsterhavn » 5.00
- C. S. Fjeldberg » 10.00
- En br., Møsterhamn » 15.00
- Kvinnemisjonen v/ Malene Totland » 36.42
- Gunnar S. Fotland » 5.00
- Børholt og Mandius, Skimmeland » 5.00
- Fra en evangelist » 5.00
- «Hvad du får lykke til» » 15.00
- Mor og datter Nilsen, Bergen » 2.00
- S.sakolen i «Zion» » 10.00
- En br. Møsterhamn » 5.00
- Barnf. Øngoblomsten » 33.14
- Stork Solås » 5.00
- En br., Møsterhamn » 20.00
- En br., Møsterhamn » 20.00

Hjertelig takk til hver enkelt giver. (2. kor. 9, 6—7.)
Hilsen
R. Løkingholm, kass.

Berger N. Johnsens misjon.

- Beløp innkommet til misjonær Berger N. Johnsen, Argentina i 1. kv. 1936:
- Hans Berge, Lunde, Telemark kr. 25.00
- L. og S. Minde st. Bergen » 15.00
- Aslaug Oia, Bamle » 10.00
- Uben. v. Aslaug Oia, Bamle » 5.00
- G. Utgaren, Siljord, Telemark » 50.00
- Venner Herføl og Sander v. Arthur Jensen Herføl » 25.00
- Ingebjørg Kåsa, Heddal, f. t. Bø, Telemark » 25.00
- O. Knutsen, Mosby » 15.00
- L. og S. Minde st., Bergen » 25.00
- Fra en ringe søster til bil » 20.00
- Ubenvent. Mandal » 10.00
- E. Johannesson, Møkle-gård pr. Fr.stad » 25.00
- Kasserer H. H. Sonstebø til bil » 25.00
- B. Glomsrud, Gol st. t.l. bil » 10.00
- Aase Lona, Bø Telemark » 10.00
- Ubenvent. Horten » 25.00

- Marie Johnsen 115 E. H. New York U. S. A. » 39.20
- G. N. Trondheim » 10.00
- Karie og Hollek Sønstebø, Bø i Telemark » 15.00
- Anne Strand, Ytre Seljord » 10.00
- Ved L. Grorud Sølvsberg, Gran fra 2 søstre til bil » 10.00
- Ubenvent. Espeland st. pr. Bergen » 100.00
- «Jo», Hornos » 10.00
- Ubenvent. Moi » 50.00
- Fra 1. menighet i Troms fylke, Rossfjord til bil » 30.00
- Ingeborg Hoyer Narosto pr. Arendal » 5.00
- Hjartdal Pintsomenighet ved O. H. Flatland til bil » 50.00
- Oscar Hægland, Askersund » 20.50
- O. K. Myhre, Hyggen, Røyken » 10.00
- P. L. Danvik, Drammen » 15.00
- Berget Grovfjord øvre Bø Telemark » 5.00

Kr. 699.70

Av forannevnte beløp er kr. 135.00 til bil.
Min hjerteligste takk på broder Johnsens vegne til hver enkelt giver. Håper at de fremdeles erindrer ham med eders gaver og

Kina.

- STR. DORUM og KARLSEN: Janette Bruu, Welhavenst. 10. Oslo.
- HELGA LUNDEBY: Jul. O. Lind, Moss.
- RUTH PEDERSEN og ESTER HERUDSTIG: Rolf Engebretsen, Gladvei 11, Grefsen, Oslo.
- JENS FJELD: K. Aarmo, Skt. st.
- OLGA SCHULT: Gerda Siveland, Rosenborgst. 1. Oslo.
- ALFHILD BJERVA: Torolf Andersen, Serligt. 15, Oslo.
- SIGNE PEDERSEN og INGA JOHNSEN: Th. Wessel, Nordstrand st.
- M. PAULSEN og IDA LØRENTSEN: Misjons-Røsten, Sarpsborg.
- TORKILD RASMUSSEN: Jul. O. Lind, Moss.
- BERNHARD NILSEN: Nilsine Kristiansen, Sydneshaugen 13, Bergen.
- GUNHILD GUNDERSEN: Leonore Johnsen, Brårvik pr. Staube.
- ASTA THUEN: Edith Olsen, Solhetst. 1 a, Bergen.
- CHRISTOFA BRUNDTLAND: L. Hvidsten, Nordre Skogvei 28, Bergen.
- INGER FRELLUMSTAD: Silperimester Reiersen, Selvik, Sande i Vestfold.

Afrika.

- INGRILD LØKKEN: Skredderm. Olaf Andersen, Schestedst. 3 a, Oslo.
- HILMA HERMANNSEN: Ole Krogstad, Soll, Røllingen.
- JENS GLITTENBERG: R. Løkingholm, Møsterhamn.
- Den Norske Kongemisjon. ALB. M. CHRISTIANSEN: Erling Syvertsen, Danvik, Drammen.

Argentina.

- BERGER N. JOHNSEN: H. H. Sonstebø, Otterholdt, Bø.

Troende venner

Besøk BANK-KAFFEEN, Pilsen gt. 2 b II, ved Youngstorvet, G. God middag.
Kaffe og smørbrød.
Rimelige priser.

forbønner. Johnsen har ingen søndermenighet; men har gått ut i tro, og han er ikke skuffet.

Beste broderhilsen

H. H. Sonstebø

Oterholt, Bø, Telemark

Til nytt lokale i Stavanger.

fra 15./3—5/4:

- O. G. Sunman kr. 10.00
- H. B. Ilsegg, Hedmark » 10.00
- S. T., Sarpsborg » 10.00
- N. N. R. Bødø » 10.00
- Musikken Volda » 10.00
- L. H. og L. M. v. M. S. » 10.00
- R. L. Møsterhamn » 10.00
- Offer Stavanger 5/4 » 7.00
- Stavanger tidligere (1935) » 50.00

Kr. 134.00

Hjertelig takk!
Ordspr. 17: 8.

For vennene
O. Ottesen

Der er dem som strer ut og får enn mer, og der er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom.
Ordspr. 11, 24.

India.

- ANNA JENSEN: Amalie Carlsen, V. Porsgrund.
- DAGMAR JACOBSEN: Sverre Severinsen, Smittestras. veien 19, Drammen.
- FRANCK DESMOND: Beløp sendes direkte. Adresse: 3 St. Marks R. d., Bangalore, Ind.
- BORGHILD NORDLI: Dankert Jørgensen, Gunnar B. vei 26, Narvik.
- HANS SVENDBERG: Hardy O. Mossberg, Kredittban. Halden.
- ALFHILD HOLMEN: Skredderm. Olaf Andersen, Schestedst. 3 a, Oslo.
- HILDA WERGEDAL: Jens Jarnes, Passabok p. o. Bøvær.
- RAKEL EDVARDSEN: Hans Hansen, Brydeleken, Kjøberg.
- B. og GUNHILD FINSTRØM: Fru Gudrun Bernsten, Kvitis Telemark.
- DAGMAR ENGSTRØM: Rolf Engebretsen, Gladvei Grefsen, Oslo.

Finmark.

- DOROTHEA KLEM, BØRSLEV: Tora Finnerud, Danvik, Drammen.
- OSKAR GAMST, Brevikbota.
- HENRIK EILERTSEN, «Bethel», 8 stamnes, Balsfjord.
- DEMANDA EILERTSEN, Brevikbota.
- ANDREAS MATHISEN, v. Jakob.
- KRISTIAN SKIPPERUD, Klattrast Porsangerfjord.

Hjemmeverende misjonærer.

- MARTHA KVALVAGNES: Anna Næssdal, Sydnesmug 4 i gen.
- F. O. SHRODER: A. Toftner, Softenbergt. 18.0
- TOMINE EVENSTAD: Vigeland, Sor Audnedal pr. Mø.
- PEDER EVENSTAD, Vigeland. Audnedal pr. Mandal.
- «Glommen» trykkeri, Sarpsborg

NUMMER

Hi

Innved po
lehar, når c
Det står vi
i en sang.
her i Yutæ
da vi gikk
jo ingen en
ten, men p
En grundig
sig her nu.
har et mer
ler hvem v
med merke
og inn. M
som ikke
grundig un
mistenksom
utenfor by
Så det er
liv i disse
dem er ga
«De rode»
sen er der
le byer, til
der, at de
kelige per
Før vi fo
allerede t
slik går d
kring oss
ler som s
smile til
me hos d
ter med r
stale ut g
talende u
feller son
noe merke
hørte til
jo fremm
hadde mi
kinesere,
og på
tilhorte G
hansen, G
ling. Nå
te at vi
te Jesus
de inn i
de få le
hadde g
te flytte
spaserte
ring. A

For e
en indr
nene fo
Efter
hvad je
en av d
en gan
takket.
«Jeg
meget
mann s
vorlig
Hva
jeg fo
mel so
ster, e
vias n
ter o
som e
norske
stod p